

Tikkun Leil Shavuot 5785

The Torah on One Foot

Rabbi Rebecca Weintraub

Talmud Bavli Shabbat 31a:

<p>שוב מעשה בגוי אחד שבא לפני שמאי. אמר לו: גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת! דחפו באמת הבגין שבדידו.</p>	<p>There was another incident involving one gentile who came before Shammai. He said to him (to Shammai): Convert me on condition that you teach me the entire Torah while I am standing on one foot. Shammai pushed him away with the builder's cubit in his hand. (This was a common measuring stick and Shammai was a builder by trade.)</p>
<p>בא לפני הלל, גייריה. אמר לו: דעלך סגי לתבירך לא תעביד — זו היא כל התורה כולה, ואידך פירושה הוא, זיל גמור.</p>	<p>The same gentile came before Hillel. He converted him and said to him: That which is hateful to you do not do to another; that is the entire Torah, and the rest is its interpretation. Go study.</p>

1. Read through this well known story with your hevruta (study partner) **out loud**. If you have seen it before, try to come with a beginner's mind. If you haven't seen it, you're at an advantage!
2. Summarize the story in your own words
3. What questions do you have after reading through the story?
4. Whose response are you more drawn to Shammai or Hillel? Why?
5. What lessons can we learn from this text about Torah? What lessons can we learn from this text about studying Torah?

Pirkei D'Rebbe Natan 6:2

<p>מה הייתה תחילתו של רבי עקיבא?</p> <p>אמרו, בן ארבעים שנה היה ולא שנה כלום.</p> <p>פעם אחת היה עומד על פי הבאר.</p> <p>אמר: מי חקק את האבן הזאת?</p> <p>אמרו לו: המים שתדיר נופלים עליה בכל יום.</p> <p>אמרו לו: עקיבא, אי אתה קורא "אבנים שחקו מים"?</p> <p>מיד היה רבי עקיבא דן קל וחומר בעצמו:</p> <p>מה רך פסל את הקשה, דברי תורה שקשים כפרזל – על אחת כמה וכמה שיחקקו את לבי שהוא בשר ודם.</p> <p>מיד חזר ללמוד תורה.</p> <p>הלך הוא ובנו וישבו אצל מלמדי תינוקות.</p> <p>אמר לו: רבי, למדני תורה.</p> <p>אחז רבי עקיבא בראש הלוח, ובנו בראש הלוח. כתב לו אלה-בית ולמדו. אלה-תיו ולמדו. תורת כהנים ולמדה.</p> <p>היה לומד והולך עד שלמד כל התורה כלה...</p>	<p>What was the beginning of Rabbi Akiva?</p> <p>They say that he was forty years old and had not learned a thing.</p> <p>One time, he was standing at the mouth of the well and said: “who carved this rock?”. They said to him: “the water that consistently falls on it every day”. They said to him: “Akiva, did you not read water wears away stones(Job 14:15)?”</p> <p>immediately Rabbi Akiva ruled a <i>kal veChomer</i>: just as the soft (water) sculpts the hard (stone) - words of Torah, which are as hard as iron, will all the more so carve my heart/mind, which is but flesh and blood!</p> <p>Immediately he returned to learn Torah.</p> <p>He and his son went and sat among the teachers of young children. He said: “Rabbi, teach me Torah!” Rabbi Akiva held on to one side of the slate and his son to the other. He wrote Aleph-Bet and learned it. He wrote Aleph-Tav and learned it. [he wrote] the instructions of the Priests and learned it. He kept on learning until he learned the entire Torah.</p>
--	---

Shir Hashirim Rabbah 1:2

<p>ומה מים יורדין טפין טפין ונעשות נהלים נהלים, כך תורה אדם לומד שתי הלכות היום ושתיים למחר עד שנעשה כנהל נובע.</p>	<p>Just as water descends drop by drop but becomes streams upon streams, so too, Torah, a person studies two <i>halakhot</i> today and two tomorrow, until they become a flowing stream.</p>
---	---

Midrash Tanhuma, Pinhas 11

<p>למה נמשלה תורה לתאנה שרב האילנות, הזית והגפן והתמרה נלקטין כאחד והתאנה נלקטה מעט מעט. וכך התורה, היום לומד מעט ולמחר הרבה לפי שאינה מתלמדת לא בשנה ולא בשנים</p>	<p>And why is the Torah compared to a fig tree? Since [the fruit of] most trees – the olive tree, the grapevine, the date palm – is gathered [all] at once, but the fig tree is gathered a little [at a time]. And so too is the Torah. Today one studies a little and tomorrow one studies much; as it is not taught in a year, nor in two.</p>
---	---

The Giving of the Ten Commandments

By Tamar Biala

Rabbi Felicia Sol

מעשה בעלמה שהייתה יושבת בבית הכנסת בשעה שהיו קורין בעשרת הדיברות. באותו היום היה הקורא מקפיד בקריאתו עד שנדמה היה לה שהיא שומעת את הדברים בפעם הראשונה. והייתה תמהה לשמע הדברים ולבה הולך ומתעכר.

הייתה שואלת בלבה: 'לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך' (שמות כ, ט) - והאשה, מה יהא עליה? האם לא צוותה אף היא בקדושת השבת?

וזה שנאמר: 'לא תחמד אשת רעך ועבדו ואמתו ושורו וחמרו וכל אשר לרעך' (שם, כ, יג) - והאשה, מה יהא עליה? האם לא צוותה אף היא שלא לחמוד איש רעותה?

אותה עלמה צדקת הייתה, ועד אותו היום לא עלתה על לבה מחשבה זרה והרהור אחר אמיתה של תורה. באותה שעה היה הולך לבה ומתעטף בפחד, והיה מכה בה ומכה, עד שהייתה חושבת שכל באי בית הכנסת שומעים קול דפיקותיו. דמעות שעלו בגרונה, טעם תהום היה בהן, וטעם של ים שטבעו בו המצרים היה בהן. ומתוך שהייתה רועדת ומתבהלת פרחת דעתה.

אסף הקדוש ברוך הוא נשמתה בכפו והיה מסתכל בה ומחייך. אמר לה: עד כמה הייתי ממתין לך שתבואי ותקשי לי, ואני אהיה מבאר לך ונותן לך מה שגנוז אצלי בשבילך כשלושת אלפים שנה! השפילה מבטה והקשתה: ולאשה לא דיבר הקדוש ברוך הוא בהר סיני? ואותה לא ציווה בדברים שדיבר לגברים בקולות וברקים?

זקף הקדוש ברוך הוא את ראשה ואמר לה: שכשעלה משה אליי, ציוויתי לו 'והיו נכנים ליום השלישי כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני' (שמות יט, יא). כיון שרחק משה מהנשים, ופרש מציפורה אשתו, קירב להר רק את האנשים שנאמר: 'ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה' (שם, יט, יז).

ובאותה השעה שהיו רק גברים סביבותיו, כששמע משה את הדברים, את 'לא תעשה כל מלאכה', אמר בלבו: 'ומי נענש לעשות מלאכה אם לא האיש? ומשל מי עבדים ושפחות, מקנה ובנים שהוא יכול לומר להם עשו מלאכה או תשבחות, אם לא של האיש?', על כן כתב להם משה לשמור את השבת בלשון זכר. ומשום שלא היה מעורב עם הבריות - בריות לשון נקבה - שלא היה עם צפורה אשתו זמן רב, לא זכר שגם לאשה יצר לחמוד, ועל כן לא כלל אף אותן באותו הלאו.

שאלה אותה עלמה לפני הקדוש ברוך הוא: ואם כן, ומשה שפרש מהנשים לא יכול היה לשמוע אותם הדברים שציווה הקדוש ברוך הוא לנשים אלו, האם תלמיד חכם שלא פרש יכול לשמוע? הרצינו פניו של הקב"ה - הרצינו מלשון רצינות והרצינו מלשון רצון - והשיב לה: שכל בית מדרש שאין בו אשה, לא יצא דברי שלם מלפניו.

This is a story of a young woman who was sitting in synagogue while the Ten Commandments were being read. That day, the Reader was reading so carefully that the young woman felt it was as though she was hearing them for the first time. And she was astonished at what she heard, and her heart became aggrieved.

She asked in her heart, what is the nature of this "Remember the Sabbath day to hallow it" (Ex. 20:8), of which it is said You shall do no work, you and your son and your daughter, your male slave and your slavegirl and your beast and your sojourner who is within your gates. (ibid. 10) – and his wife, what about her, is she not commanded to hallow the Shabbat?

And what is the nature of this "You shall not covet," of which it is said, "You shall not covet your fellow man's wife, or his male slave, or his slavegirl, or his ox, or his donkey, or anything that your fellow man has." (Ibid. 17) – and his wife, what about her, did the Torah not command her too, not to covet that which is her fellow woman's?

That young woman was pious, and not until that day had she had a single foreign musing or doubt regarding the truth of Torah. At that moment of questioning, her heart was wrapped in fear, beating and beating, until she thought everyone in synagogue could hear its rhythm. The tears that rose in her throat had the taste of the deep, and the taste of the sea that drowned the Egyptians, and she was shaking and aghast, and her soul fled.

The Holy Blessed One gathered up her soul in the palm of Their hand and was looking and smiling at her. They said to her: How long have I waited for you to come and ask me, so that I would explain to you and give you that which has been hidden away with Me for three thousand years! She looked downward and asked: Did the Holy Blessed One not speak with women at Mount Sinai, and not command them the same things They commanded men with thunder and lightning?

The Holy Blessed One lifted up her head and said, when Moshe ascended I commanded him:

"And have them make themselves ready for the third day, for on the third day, God will come down before all the people on Mount Sinai." (Ex. 19:11). Since Moshe distanced himself from women, for he separated from his wife Zipporah, he brought only men near the mountain, as is said, "And Moshe brought the people toward God from the camp." (Ibid. 17)

And at that time, when Moshe heard the commandments, and there were only men around him, he heard "You shall do no work" and said to himself, 'and who will be punished for doing work, if not the man? And whose are the slaves and slavegirls, chattel and children, whom he can command to do work, or to rest, if not the man?

And so, Moshe wrote them to keep the Sabbath, in the masculine pronoun. And because he was not *me'urav im ha-beriyot*, engaged with people, *beriyot*, in the feminine, for he had not been with his wife Zipporah for a long time, he didn't remember that women, too, have desire, and so he did not include them in that prohibition.

The young woman asked the Holy Blessed One: If so, and Moshe who separated from women couldn't hear those words which the Holy Blessed One ordained for them, will a sage (Talmid Chakham) who has separated himself be able to hear? The Holy Blessed One's countenance became grave, and They answered her thus: Any house of study (beit midrash) that has no women - My word will not emerge from there whole.

Supporting Texts

וַיִּקְרָא אֵלָיו ה' מִן הָהָר לֵאמֹר, בְּזָכוֹת הָהָר, וְאִין הָהָר אֶלֶּא אֲבוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (מיכה ו, ב): שָׁמְעוּ הָרִים אֶת רִיב ה'. וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים, עָלָה בָּעֵנָן וַיֵּרֶד בָּעֵנָן וּזְכוֹת אֲבוֹת עוֹלָה וַיּוֹרְדָת עִמּוֹ. כֹּה תֹאמַר לְבֵית יִעֲקֹב, אֱלֹהֵי הַנָּשִׁים, אֲמַר לוֹ אֲמַר לָהֶם רֵאשֵׁי דְבָרִים שֶׁהֵם יְכוּלֹת לִשְׁמַע, וְתִגִּיד לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל, אֱלֹהֵי הָאֲנָשִׁים, אֲמַר לוֹ אֲמַר לָהֶם דְּקֻדּוּקֵי דְבָרִים שֶׁהֵם יְכוּלִים לִשְׁמַע. דְּבַר אַחֵר, לָמָּה לְנָשִׁים תִּתְחַלֶּה, שֶׁהֵן מְזַדְּדוֹת בְּמִצְוֹת. דְּבַר אַחֵר, כִּדִּי שִׁיְהוּ מְנַהֲיגוֹת אֶת בְּנֵיהֶן לַתּוֹרָה.

“God called to him from the mountain, saying” – due to the merit of the mountain. The mountain is nothing other than the patriarchs, as it is stated: “Listen, mountains, to the Lord’s quarrel” (Micah 6:2). “Moses ascended to God” – he ascended in a cloud, and the merit of the patriarchs ascended and descended with him. “So you shall say to the house of Jacob” – these are the women. He said to him: ‘Say to them the major principles, which they are capable of understanding.’ “And tell to the children of Israel” – these are the men. He said to him: ‘Say to them the fine points, which they are capable of understanding.’ Another matter: Why to the women first? Because they have alacrity regarding mitzvot. Alternatively, so they will guide their children to Torah.

Exodus Rabbah 28:2

וּתְדַבֵּר מֵרִים וְאַהֲרֹן בַּמִּשָּׁה - מִלְמַד שְׁנֵיהֶם דִּבְרוּ בּוֹ, אֲלֵא שְׁמֵרִים פִּתְחָה בַּדְּבַר. שְׁלֵא הִיתָה מֵרִים יְכוּלָה לַדְּבַר בְּפִנֵּי אַהֲרֹן, אֲלֵא מִפְּנֵי צוּרֶךְ הַשְּׁעָה. כִּי־צֵא בּוֹ אֶתְּהָ אֹמֵר (ירמיהו ל"ו: ו) וּבֵאת אֶתְּה וּקְרֵאת אֶת הַמַּגִּילָה אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ אֶתְּה מִפִּי יִרְמְיָהוּ, וְלֹא שֶׁהִיא בְּרוּךְ רִגִּיל לַדְּבַר בְּפִנֵּי יִרְמְיָה, אֲלֵא מִפְּנֵי צוּרֶךְ. וּתְדַבֵּר מֵרִים וְאַהֲרֹן בַּמִּשָּׁה. מִנִּין הִיתָה מֵרִים יוֹדַעַת שְׁפִירַשׁ מִשָּׁה מִפְּרִיָּה וּרְבִיָּה? אֲלֵא שְׂרֵאתָה צְפוּרָה שְׂאִינָה מִתְקַשְׁטֶט בְּתַכְשִׁיטֵי נָשִׁים. אַחֲרָה לָהּ: מָה לָךְ שְׂאִין אֶת מִתְקַשְׁטֶט בְּתַכְשִׁיטֵי נָשִׁים? אַמְרָה לָהּ: אֵין אַחִיד מִקְפִּיד בַּדְּבַר. לָכֵךְ יִדְעָה מֵרִים, וְאַמְרָה לְאַחִיָּה, וְשְׁנֵיהֶם דִּבְרוּ בּוֹ. וְהִרִי דְבָרִים ק"ו: ה. לָכֵךְ נֹאמַר אִשָּׁה כּוֹשִׁית לָקַח:

"And Miriam and Aaron spoke against Moses": We are hereby apprised that both spoke against him, but that Miriam spoke first. This was not her practice, but the occasion demanded it. Similarly (Jeremiah 36:6) "And you (Baruch) shall go and read from the scroll, on which you have written from my (Jeremiah's) mouth, the word of the L-rd in the ears of the people" – not that it was Baruch's practice to speak before Jeremiah, but the occasion demanded it. "and Miriam and Aaron spoke against Moses": How did Miriam know that Moses had ceased from marital relations (with his wife Tzipporah)? Seeing that Tzipporah did not adorn herself as other (married) women did, she asked her for the cause and was told: "Your brother is not 'particular' about this thing" (intercourse, [being constantly "on call" for the word of G-d]). Thus Miriam learned of the matter. She apprised Aaron of it and they both spoke of it (as being a troublesome precedent for others.)

Sifrei Bamidbar 99

Revelation

Source Sheet by Rabbi Anina Dassa

<p>1. Exodus 19:16</p> <p>On the third day, as morning dawned, there was thunder, and lightning, and a dense cloud upon the mountain, and a very loud blast of the horn; and all the people who were in the camp trembled.</p>	<p>שמות י"ט:ט"ז</p> <p>וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיוֹת הַבֹּקֶר וַיְהִי קֵלֶת וּבָרָקִים וַעֲנָן כָּבֵד עַל-הָהָר וְקוֹל שֹׁפָר תָּזַק מְאֹד וַיִּתְרַד כָּל-הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה:</p>
<p>2. Exodus 19:19</p> <p>The blare of the horn grew louder and louder. As Moses spoke, God answered him in thunder.</p>	<p>שמות י"ט:י"ט</p> <p>וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְתוֹזַק מְאֹד מִשָּׁה יִדְבֹּר וְהָאֱלֹקִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל:</p>
<p>3. Ramban on Exodus 19:19:1</p> <p>MOSES SPOKE, AND G-D ANSWERED HIM BY A VOICE. ...Moses went up near the head of the mountain, where the Glory was, in a place designated for himself, and he spoke with Israel, teaching them what to do. The Israelites heard the Voice of G-d answering Moses and commanding him, but they did not understand what He said to him.</p>	<p>וּמִשָּׁה עָלָה לְמַעַלָּה קְרוֹב לְרֹאשׁ הָהָר שְׁשָׁם הַכְּבוֹד מְחֻצָּה לַעֲצָמוֹ וּמִדְבַּר עִם יִשְׂרָאֵל לְהוֹרוֹתָם מֶה יַעֲשׂוּ, וַיִּשְׂרָאֵל שׁוֹמְעִים קוֹל הָאֱלֹהִים שְׁעוֹנָה אוֹתוֹ וַיִּצְנְנוּ, וְהֵם לֹא יָבִינוּ מֶה יֹאמַר לוֹ,</p>
<p>4. Midrash Tanchuma, Shemot 25:5</p> <p>Observe that His voice went forth to each Israelite in accordance with the individual's capacity to receive it. The elders, the men, the youths, the little ones, the sucklings—each heard it according to his own capacity. Even Moses heard it according to his capacity, as it is said: <i>Moses spoke, and God answered him by (with) a voice</i> (Exod. 19:19); that is, with a voice that Moses was able to comprehend. Thus, it says: <i>The voice of the Lord was powerful with strength</i> (Ps. 29:1). "With His strength" is not written in this verse, but rather <i>with strength</i>, that is, according to the strength of each individual (to tolerate the sound).</p>	<p>מדרש תנחומא, שמות כ"ה:ה'</p> <p>בֹּא וּרְאֵה הֵיאָף הָיָה הַקּוֹל יוֹצֵא אֶצְל יִשְׂרָאֵל, כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי כָחוֹ. הַזְקֵנִים הָיוּ שׁוֹמְעִין אֶת הַקּוֹל לְפִי כָחוֹ, וְהַבְּחוּרִים לְפִי כָחוֹ, וְהַנְּעָרִים לְפִי כָחוֹ, וְהַקְטָנִים לְפִי כָחוֹ, וְהַיּוֹנְקִים לְפִי כָחוֹ, וְהַנְּשִׁים לְפִי כָחוֹ. וְאֵף מִשָּׁה לְפִי כָחוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר: מִשָּׁה יִדְבֹּר וְהָאֱלֹקִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל (שמות י"ט, יט). בְּקוֹל שְׁהִיָּה יָכוֹל מִשָּׁה לְסַבֵּל. וְכֵן הוּא אוֹמֵר: קוֹל ה' בִּפְנֵי (תהלים כט, ד). בְּכָחוֹ לֹא נֶאֱמַר אֶלָּא בִּפְנֵי, שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶן יָכוֹל לְסַבֵּל.</p>

Rabbi Adina Allen "...Torah is both the tradition we've inherited from our ancestors and the innovations we weave through these ancient texts, connecting them to our lives, questions and beliefs today. Torah is at once static and dynamic; set for eternity, and always evolving and changing...Torah is both something ancient given to our ancestors and something we continue to receive anew today. We are both inheritors - tasked with preserving and transmitting that which has been bequeathed to us - and innovators - tasked with activating our receptivity and creativity to allow new Torah to come to us and through us...Each and every one of us is needed in this project of inheriting and innovating Torah. A midrash on the experience at Sinai teaches, "Said R. Levi: The Holy One, blessed be God, appeared to the people like a picture, which is visible from all angles. A thousand people may gaze on it and it gazes on all of them... Said R. Yose: In accordance with each and everyone's personal capacities did the word speak to them..." Here, Torah is compared to a picture that each of us beholds from our own vantage point. We all have a unique angle from which to understand Torah, yet it is only when all of our viewpoints are brought together that the fullness of Torah is seen.

Sefer Likutei MoHaRa"N, First Series, Section 115

Rabbinic Fellow Joe Blumberg

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא סימן קטו

"ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים."

כי מי שהוא הולך בגשמיות כל ימיו, ואחר כך נתלהב ורוצה לילך בדרכי השם יתברך, אזי מדת הדין מקטרג עליו, ואינו מניח אותו לילך בדרכי השם יתברך, ומזמין לו מניעה. והשם יתברך חפץ חסד הוא. ומסתיר את עצמו כביכול בהמניעה הזאת (עין למטה). ומי שהוא בר דעת, הוא מסתכל בהמניעה, ומוציא שם הבורא ברוך הוא, כמו דאיתא בירושלמי (תענית פ"א): 'אם יאמר לך אדם היכן אלקיך תאמר לו בכרך גדול שבאגם', שנאמר: "אלי קרא משעיר". ומי שאינו בר דעת, כשרואה המניעה חוזר תכף לאחוריו.

ומניעה הוא בחינת ענן וערפל, כי ענן וערפל הינו חשך, חשך הוא לשון מניעה, כמו שכתוב (בראשית כ"ב): "ולא חשכת". וזה פרוש הפסוק, "ויעמד העם מרחק", כי כשרואין הערפל, הינו המניעה כנ"ל, עומדין מרחק. "ומשה", שהוא בחינת דעת כל ישראל, "נגש אל הערפל, אשר שם האלקים". הינו אל המניעה, שבה בעצמה נסתהר השם יתברך:

עוד שמענו בזה מפיו הקדוש, שהוסיף לבאר הענין הנ"ל, מה שהשם יתברך בעצמו מסתיר את עצמו בתוך המניעה כנ"ל. ואמר: כי השם יתברך אוהב משפט. וגם הוא אוהב ישראל. אך אהבתו שהוא אוהב את ישראל, היא גדולה יותר מהאהבה שהוא אוהב את המשפט. ועל כן כשהמדת הדין מקטרג על מי שאינו ראוי להתקרב להשם יתברך ... והשם יתברך הוא אוהב משפט, על כן הוא יתברך מכרח כביכול להסכים להזמין לו מניעות למונעו מדרך החיים, כפי הראוי לו לפי מעשיו הרעים, על פי הדין והמשפט. כי הוא יתברך אינו יכול לדחות את הדין, כי הוא יתברך אוהב משפט כנ"ל:

אך מאחר שבאמת הוא יתברך אוהב ישראל, ואותה האהבה של ישראל היא גדולה יותר מהאהבה של המשפט כנ"ל, מה עושה השם יתברך, כי הוא מכרח כביכול להסכים על המניעות למונעו מן האמת, מחמת הדין והמשפט שעליו, כי הוא אוהב משפט כנ"ל. אבל אף על פי כן באמת לאמתו רצונו וחפצו יתברך, שאף על פי כן יתקרב האדם אליו יתברך, כי הוא אוהב ישראל יותר מהמשפט כנ"ל. על כן, השם יתברך נותן רשות להזמין לו מניעות, אבל הוא יתברך בעצמו מסתיר את עצמו כביכול בתוך המניעות. ומי שהוא בר דעת, יכול למצא את השם יתברך בתוך המניעות בעצמן. כי באמת אין שום מניעה בעולם כלל, כי בתקף המניעות בעצמן נסתהר השם יתברך, ועל ידי המניעות בעצמן דיקא יכולין להתקרב להשם יתברך, כי שם נסתהר הוא יתברך כנ"ל. וזהו "ומשה נגש אל הערפל", שהוא המניעה, "כי שם האלקים" כנ"ל:

Exodus 20:18: *"So the people remained at a distance, while Moses approached the thick cloud where God was."*

One who spends their entire life in materiality, and later on gets enthusiastic and wants to follow God's path, then the quality of judgment argues against them, and doesn't allow them to follow God's ways and creates a hindrance for them. But God desires kindness, leniency and hides God's self (as it were) in that hindrance. And one who is aware looks at the hindrance and finds there the Creator as it says in the Jerusalem Talmud (Taanit chap. 1, 3a): *If someone says to you "Where is your God?" you shall say to them: "In a great city in Aram." As it says: "He calls to me from Seir"* (Isaiah 21:11). But one who is not aware, when they see the hindrance, immediately move away from it.

The hindrance is like the thick cloud, for a thick cloud is dark and a hindrance is dark [The words darkness and hindrance share the same three Hebrew letters - *Chet Shin Caf*] as it is written in Genesis 22:16 *"You did not become a hindrance."* This is the meaning of the verse *"So the people remained at a distance."* When they see the thick cloud, namely the hindrance, they remain at a distance. But Moses, who represents the quality of awareness for all of Israel *"approached the thick cloud, where God was"*; namely, he approached the hindrance, where God is actually hidden.

We heard more of this teaching from Reb Nachman that God actually hides God's self in the hindrance. Scripture says: God loves justice. And God loves Israel. But the love with which God loves Israel is greater than the love with which God loves justice. Thus, when the quality of judgment argues against one who is not really worthy of coming close to God, because God loves justice, God is obligated to place hindrances on the path which are indeed the result of that person's evil deeds. After all God cannot ignore just consequences since God loves justice.

But because God loves Israel even more than God loves justice, what does God do? God is forced to agree to the hindrances for the sake of justice. However, despite this, the truest truth is that God wants that person to be able to draw close to God. So, God gives permission to place the hindrances in the way, but God hides God's self in the hindrances. One who is aware, mindful, can find God in the midst of the hindrances themselves. There really aren't any hindrances in the world at all, because God is found in the hindrances themselves. Through the hindrances themselves in fact one might draw closer to God because that is where God is hidden. And this is the meaning of *"Moses approached the thick cloud"* that is the hindrance, for that is *"where God was."*

Netivot Shalom, Yitro ("God's Speech as Preparation to Receiving Torah")

נתיבות שלום, יתרו (דבר ה' כהקדמה לקבלת התורה)

בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני:
ויסעו מרפידיים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר:
ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יהוה מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל: אתם
ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי:
ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ:
ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל:
(שמות י"ט/א-ו)

On the third new moon after the Israelites had gone forth from the land of Egypt, on that very day, they entered the wilderness of Sinai. Having journeyed from Rephidim, they entered the wilderness of Sinai and encamped in the wilderness. Israel encamped there in front of the mountain, and Moses went up to God. *YHVH* called to him from the mountain, saying, "Thus shall you say to the house of Jacob and declare to the children of Israel: 'You have seen what I did to the Egyptians, how I bore you on eagles' wings and brought you to Me. Now then, if you will listen to My voice and keep My covenant, you shall be My treasured possession among all the peoples. Indeed, all the earth is Mine, but you shall be to Me a kingdom of priests and a holy nation.' These are the words that you shall speak to the children of Israel" (Ex. 19:1-6).

והענין: ... בפסוקים אלו בא הקב"ה להודיעם מהו יהודי, מהי מהות של יהודי שאליו ניתנה תורה, שלא נאמרו כאן מצוות מעשיות מתרי"ג מצוות, רק מה הוא יהודי לו ניתנה התורה והמצוות. וזהו אומרו "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי", לא כתיב "תשמעו אל מצוותי" ככתוב במקומות אחרים אלא בקולי, היינו שתטו לבכם לשמוע מה הקב"ה רוצה ממכם, לשמוע בכל דבר את הכוונה הפנימית הטמונה בקול ה', מה רצונו ית'. זהו הדבר הראשון במהותו של יהודי, שיאזין לקול ה' ובכל דבר שבא לידו יתבונן "מה רוצה ממני השי"ת", ומה ה"א (השם אלהיך) דורש מעמך.

In these verses God informs the Jewish people who they are, the nature of being a Jew such that they were given the Torah. Note carefully: in these verses God did not speak of any of the practical mitzvot of the 613 mitzvot, but of the nature of being a Jew who merits receiving Torah and mitzvot. This is the significance that here God says: "**if you will listen to My voice**" and not "listen to My **commandments**" as in several other places in the Torah. "Listen to **My voice**." Incline your hearts to hear what it is that God wants of you; to hear in every thing the inner intention hidden in the voice of God; what it is that God desires. This is the first element of the nature of a Jew: to pay attention to the voice of God, to contemplate in whatever comes your way: "what does God want of me?"; "**what does YHVH your God ask of you**" (cf. Deut. 10:12, Micah 6:8).

עוד יש לפרש "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי", בקולי דייקא, והיינו שיהודי ישמע תמיד את קול ה' המדבר אליו. וכדאיתא בבית אברהם (פר' ויקרא) עה"פ "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו", דכתיב "ויקרא", לשון נסתר ולא נתפרש מי הקורא. ופירש, "ויקרא אל משה", כל קריאה ששמע משה, ידע ש-"וידבר ה' אליו", הקב"ה מדבר אליו בזה. וסיפר על הרה"ק רבי משה לייב מססוב שפ"א (שפעם אחת) ביקש ממנו בעל

עגלה שירים לו חפץ שנפל לו, וכאשר ענה שאינו יכול אמר לו הגוי, "יכול אתה אלא שאינך רוצה". ושמע בזה דבר ה' המדבר אליו שאתה יכול אלא אינך רוצה.

Further, let us consider the significance of **"Now then, if you will listen to My voice"** – with specific emphasis on **"My voice."** We are invited to hear constantly the voice of God speaking directly to us. The author of *Beit Avraham* comments on the verse, **"He called to Moses and YHVH spoke to him"** (Lev. 1:1): the initial word is in the third person, obscuring who specifically it is who called to Moses. We should understand it this way: **"He called to Moses"** – in every call, each event that occurred to Moses, he knew that **"YHVH spoke to him,"** that the blessed Holy One is speaking to him in this manner. There is a story told about R. Moshe Leib of Sasov, who was once asked by a wagon driver to pick up something that had fallen from the wagon. When R. Moshe Leib responded that he wasn't able, the gentile replied, "You are able, you just don't want to." R. Moshe Leib heard in this the word of God directed to him: "you are able, you just don't want to."

וכן סיפר מהבעש"ט הק' זי"ע שפ"א ראה חילול שבת, ואמר שכל מה שאדם רואה או שומע יש לזה שייכות אליו, ופשפש ומצא ששמע פעם ביזוי תלמיד חכם ולא מיחה, והיות שת"ח הוא בבחי' שבת (ראה: רעיא מהימנא, זוהר ג' כ"ט/ב), הראו לו חילול שבת.

Similarly, it is told of the Besht that once he saw someone desecrating Shabbat, and he thought to himself: whatever a person sees or hears has some connection to his or her own life. So, he thought deeply about his own life and deeds, and he realized that once he had heard some disparaging words about a *talmid ḥakham*, and he did not rise in his defense. Now, since there is a way in which a *talmid ḥakham* is like Shabbat (cf. *Raya Mehemna*, Zohar III 29b), this was why he was shown the desecration of Shabbat.

כל מה שיהודי עובר בימי חייו, כל מה שהוא רואה ושומע, הכל הוא קול ה' המדבר אליו. וזה שנאמר בדבר ה' קודם קבלת התורה, "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי", שזה מתנאים הראשונים של יהודי למען יהיה יהודי גם בפנימיותו, שתמיד ישמע את קול ה' המדבר אליו.

Whatever transpires during the course of our lives, whatever we see or hear, it is all the voice of God speaking to us. This is what we learn from God's words which precede the giving of the Torah: **"Now then, if you will listen to My voice."** This is one of the first conditions that must be present if we wish truly to be a Jew even in our spiritual/inner experience: we must always be listening to hear God's voice speaking to us.

Beit Avraham (R. Avraham Weinberg of Slonim, 1884-1933), Vayikra

"ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר וגו'". מובא בדגל מחנה אפרים בשם הבעש"ט ז"ל על מאחז"ל אבות פ"ו: בכל יום ויום ב"ק יוצאת מהר חורב וכו'. מה ענינו של ב"ק זה? אם אין שומעים אותו למה הוא יוצא? ואם יוצא, למה אין שומעים? יאמר כי קול זה עניינו לעורר לבות בני", והם הם ההרהורי תשובה המתעוררים ועוברים על כל אהד מישראל אפילו על פחות שבפחותים. ואע"פ שאין שומעים אותה, עושה את שלו לעורר את הלב...

והוא כעין בן המתגעגע לאביו, ומחכה ומצפה כל היום מתי יגיע אליו מכתב מאביו. וכשמגיע אליו המכתב, משתעשע בו ומחזיקו באהבה. וזהו הב"ק: קול ה' הקורא ללבות בני". אצל השוטה הרי זה כהשראה רעה המבלבל לו ומעוררו שישנה סדר התנהגותו ויחזור בתשובה, וזורקו ממחו ולבו. אבל החכם מכניס בפנימיית לבו, וזה מוסיף לו כח במלחמת ה'.

"Now He called to Moses—YHVH spoke to him from the Tent of Meeting saying" (Lev. 1:1). It is taught in *Degel Maḥaneh Efrayim* in the name of the Besht regarding the Sages' teaching (Avot 6:2): [R. Joshua ben Levi said:] Every day a heavenly voice (*bat kol*) goes forth from Mt. Horeb [and declares, saying: "Woe to those beings on account of their contempt for the Torah."] [The Besht asked:] What are we to understand regarding that *bat kol*? If people do not hear it, why does it go forth at all? And since it goes forth, why don't people hear it? He answered: the nature of this "voice" is to arouse our hearts. We experience this voice in the stirrings of *teshuvah* that arouse us, that move through each of us, even the least of the least. Even though they may not hear it, it accomplishes its end and arouses the heart...

An analogy: this is like a child longing for their parent, waiting and looking forward each day—when will a letter come from them? When the letter finally arrives, they take delight in it, holding fast to it with love. This is the nature of the *bat kol*: it is the voice of God which calls to our hearts. For the fool it feels only like an ill feeling which confuses them, rather than arousing them to a proper way of being and turning in *teshuvah*. So, whatever arises they cast from heart and mind. But the wise person takes the message to heart, which then strengthens them in battling for God [against negative forces].

A Teaching for Shavuot

Rabbi Aaron II of Karlin (Bet Aharon) 1802-1872

Rabbi Roly Matalon

They asked him about the midrash:

The Torah was given by means of three things: by fire, by water, and by wilderness.

By fire: "Now all of Mount Sinai was emitting smoke because the Eternal had descended upon it in fire, and the smoke from it arose like smoke from a furnace, and the whole mountain trembled greatly," (Exodus 19:18).

By water: "Ho, all who are thirsty, come for water," (Isaiah 55:1).

Just as these are free, so, too, are words of Torah free.

By wilderness: Because words of Torah cannot be acquired except by someone who makes themselves like the wilderness (Tanḥuma, Bamidbar 6).

He said: The words of this midrash alone would be enough preparation for receiving the Torah. But then, he said: I'll set this up and explain its structure a bit for you.

The Blessed God alone created the world. The essence of creation was the human being — and not for the sake of all of us generally, but actually for the sake of even just one of us, even one among the simplest of people, since each and every person is a world in and of themselves. Everyone is obligated to say: *"The world was created for my sake," (Mishnah Sanhedrin 4:5)*— meaning, their own world, which no one but they themselves can repair.

There are three aspects of this: the lesser, the middling, and the great. The lesser and the middling just need to repair their own worlds. The great need to repair all the worlds in their entirety, but this doesn't really concern people like us. Rather, all of us just need to repair ourselves.

This matter continued until Abraham our Father (peace be upon him) arrived and began to draw the Torah into the world, which is hinted at by the verse: **"Let a little water be brought..."**

This hints at Torah.

"...bathe your feet..."

This hints at what it hints at.

"...and recline under the tree," (Genesis 18:4)

As is known, **"It is a tree of life to those who hold fast to it," (Proverbs 3:18).**

שאלו לו המדרש:

בשלשה דברים נתנה תורה באש ובמים ובמדבר. באש אשר ירד עליו ד' באש. ובמים הוי כל צמא לכו למים. מה אלו בחנם אף דברי תורה בחנם. ובמדבר. שאין נקנין ד"ת אלא א"כ משים עצמו כמדבר עכ"ל:

אמר דברי המדרש עצמו די להכנה לקבה"ת. ואח"כ אמר אני אסדר לפניכם קצת סדר המערכה.

השי"ת ברא את העולם לבדו. ועיקר הבריאה הוא האדם ולא בשביל כולם אלא אפילו בשביל אחד ואפילו בשביל אנשים פשוטים כי כל אחד עולם בפ"ע וחייב אדם לומר בשבילי נברא העולם. פירוש עולם שלו. שאין אחר יכול לתקן אלא הוא.

ויש בזה ג' בחינות. קטנים. ובינונים. וחשובים. הקטנים והבינונים צריכים כ"א לתקן עולם שלו. והחשובים צריכים לתקן העולמות בכללן. אך אין זה שייך אצלינו. אלא כל אחד צריך לתקן א"ע.

ונמשך הענין עד שבא אאע"ה והוא התחיל להמשיך התורה לעולם. ורמז בזה יוקח נא מעט מים. שרומז לתורה.

ורחצו רגליכם. רומז למה שרומז כו'.

והשענו תחת העץ הידוע. עץ חיים היא למחזיקים בה.

And next came Isaac, who drew Torah into the world in his own way. The two of them partnered together until Jacob arrived, the choicest of the patriarchs, who grabbed hold of both of them, and who himself represents the quality of Truth [emet], as in the verse: **“You give truth [emet] to Jacob,” (Micah 7:20).** And the last letters of the Hebrew words: **“When Abraham looked up [vayis’A avrahaM eT einav],” (Genesis 22:13)** also spell out truth [eMeT]. **“For the Eternal’s portion is this people; Jacob, God’s own allotment [hevel nahalato],” (Deuteronomy 32:9)** — like a thrice-twisted rope [hevel].

But who are we to speak about these heavenly lights? They didn’t do this easily — only through good deeds and great self sacrifice, as each and every one of us knows.

Afterwards came the twelve tribes, who continued what was mentioned above, and then the seventy souls [who came down to Egypt in **Exodus 1**], and then the 600,000 [who stood at Sinai]. This is the completion required to receive the Torah.

Back in Egypt, a new thing had emerged into the world: the public renewal and revelation of God’s blessed divinity and power, which refined them in Egypt, along with Moses and Aaron and the seventy elders with them. They were a “wise generation” worthy of receiving the Torah, even though they were what they were, as the verse says: **“But you were naked and barren,” (Ezekiel 16:7)** [of good deeds]. But despite all that, they were pure and clean in what needed to be clean. This is obviously why Moses worked so hard with them, until they arrived at a very high level — completely perfect — on the first night of Passover. But even then it wasn’t easy — the moment of slaughtering the Passover offering required great self-sacrifice.

Afterwards, God took this from them and commanded them to count the *Omer*, and to engage in the work anew, so that they should be ready to receive the Torah.

And after this, they arrived at the sea, and we know that this required great self-sacrifice.

And after this they arrived at Rephidim, and there was the matter of the water.

And after this they arrived at Elim, where they found the seventy palm trees, and where they were given the manna, which itself was meant as aid for receiving the Torah, as the Sages wrote: *“The Torah was given only to manna-eaters,” (Mekhilta deRabbi Shimon bar Yoḥai 13:16).*

And after this, they arrived at Sinai. How hard did they work, how much effort did they expend, how well did they need to be refined before they were worthy of receiving the Torah?

ואח"כ בא יצחק והמשיך בחינת התורה להעולם במדתו. ושיתפו זה בזה עד שבא יעקב בחיר האבות ואחז בשניהם והוא בחינת אמ"ת. תתן אמ"ת ליעקב. ויש"א אברהם א"ת עיניו ס"ת אמ"ת. כי חלק י"י עמו יעקב חב"ל נחלתו כחבל הזה שמפשילין אותו בשלשה.

ומה אנו לדבר באורות עליונים. רק לא פעלו זאת בנקל רק במעשיהם הטובים וע"י מס"נ כידוע בכא"א.

אח"כ באו הי"ב שבטים והמשיכו ג"כ כנ"ל עד שהגיעו לשבעים נפש ואח"כ לס' רבוא. שזהו השלימות הנצרך לקבה"ת.

ובמצרים שם היה חידוש העולם שנתפרסם ונתחדש גילוי אלקותו ויכולתו יתברך ונזדככו שם במצרים ומשה ואהרן ושבעים זקנים עמם והם היו דור דעה הראוים לקבלת התורה. הגם שהיו כמו שהיו. כמ"ש ואת ערום ועריה. עכ"ז טהורים ונקיים היו במה שצריכים להיות נקיים. ומסתמא פעל עמם משה בכל הצורך. עד שהגיעם ללילה הראשון של פסח לבחינה גבוהה מאוד לשלימות הגמור ועכ"ז לא בנקל רק במס"נ כידוע בעת שחיטת הפסח.

ואח"כ ניטל מהם זאת וציוה להם לספור ספירה ולטרוח בעבודה מחדש. שיהיו ראויים לקבה"ת.

ואח"כ באו לים וזאת ידוע שהיה להם אז מס"נ.

ואח"כ באו לרפידים על המים. ואח"כ באו לאלים ומצאו שם שבעים תמרים וניתן להם המן שזה ג"כ סיוע לקבה"ת כמ"ש חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי מן.

ואח"כ הגיעו לסיני. כמה טרחו ויגעו ונזדככו היטיב עד שיהיו ראויים לקבלת התורה:

The general idea that emerges from all this is that every day requires its own repair [*tikkun*], and no one day is like another. The counting of the *Omer* hints to each person at the repair they need for themselves, given that each quality needs to be repaired, as is known. Don't focus on the transcendent qualities; instead, each and every person needs to repair their own qualities, as the Sages said: "*The harshness of the punishment for [bad] qualities is more than the punishment for forbidden relationships,*" (Yevamot 21a). This is because whoever stumbles (heaven forbid!) in some gross, obvious way can easily push it off of them and return to God, but one whose evil qualities have taken root (heaven forbid!) — like anger, pride, or sorrow — will have a hard time separating from them.

There are two parts to this. One is the evil way in which a negative quality diminishes a person. The second is that it makes a dividing barrier, which allows no light or vitality to reach them. If this is so, each and every person needs to see to repairing this during the counting of the *Omer*, since each day hints at a quality, as is known, requiring one to count both the days and the weeks. When each week concludes, the general quality of that week is repaired, so that as the weeks add up the general sense of repair increases.

When you do this repair as mentioned above, and when you arrive at the sacred holiday, then **"You shall bring from your settlements two loaves of bread as an elevation offering,"** (Leviticus 23:17) — you need to renew your vitality even more, with new service to God.

He went on at length. [...]

Translation: Rabbi Alex Braver (from his forthcoming book: The Snail and the Shell: Seventy Faces of God, World, and Self)

הכלל היוצא מהדיבורים הללו. כי כל יום הוא תיקון אחר ואין יום דומה לחבירו. כי ימי הספירה רומז כ"א לתיקון בפ"ע. כי צריך לתקן המדות כידוע. ולא לכוין על מדות העליונות רק כל אחד ואחד צריך לתקן מדותיו וכמאמרם ז"ל קשה עונשן של מדות מעונשן כו'. כי מי שנכשל ח"ו בדבר גס ועב בקל יוכל לדחות זאת מעליו ולשוב אל י"י. אבל הנשרש במדות רעות ח"ו כמו הכעס והגאווה והעצבות קשה לפרוש מהם.

ויש בזה שני ענינים. אחד פחיתות המדה הגרועה בעצמה ורעתה. והשנית כי היא עושה מסך המבדיל ואינה מניחה שיגיע לו שום אור וחיות. ע"כ צריך כאו"א לראות לתקן את זאת בימי הספירה כי הם רומזים כל יום למדה ידועה ובעי למימני יומי ושבועי. כי בהגיע השבוע נתקן כללות המדה וכל מה שנתרבו מספר השבועות נתרבה התיקון בכללות.

וכיון שמתקנים כנ"ל אז בהגיע חג הקדוש אזי ממושבתיכם תביאו לחם תנופה. וצריך להתחדש ביותר חיות ובעבודות חדשות

והאריך בדברים. [...]